

1

Sven bekijkt zijn wenkbrauw. Gelukkig is die al iets minder dik dan gisteren. Hij wist wel dat zijn vader kwaad zou worden als hij hoorde dat hij met zwemmen stopte. Sven herinnert zich nog de ruzies toen hij met scouting ophield. Zijn armen zitten onder de blauwe plekken, maar dat heeft hij er wel voor over. Altijd dat zwemmen, hij had nog amper de tijd om te filmen. Waar had hij nou eigenlijk wel tijd voor? Zwemmen, naar school en dan weer zwemmen. Hij kon niet eens verkering nemen...

Stop, zegt Sven bij zichzelf. Hij heeft nu geen tijd om van Roosmarijn te dromen. Hij moet zijn wiskunde nog doorkijken voor hij naar school gaat. Maar de film in zijn hoofd begint al te draaien.

Een tijdje later schrikt hij op van de voordeur. Zijn ze er nu al? Sven hoort het meteen aan zijn vaders voetstappen in de gang. Het is helemaal mis. Gelukkig komt zijn vader niet de trap op. Hij kan er beter vandoor gaan. Dan maar geen ontbijt, hij koopt wel wat onderweg.

Hij pakt zijn tas en wacht tot zijn ouders in de kamer zijn. De kamerdeur wordt hard dichtgeslagen. Sven denkt dat de kust veilig is, pakt zijn rugtas en sluipt de trap af. Als hij zijn jas van de kapstok wil halen, schrikt hij.

‘Lafaard!’ Svens vader staat voor hem. ‘Ik heb die deur niet voor niks zo hard dichtgeslagen. Ik wist dat je hem wou smeren. Jij durft de kamer niet in, je durft je niet te vertonen, hè? Nou?’

‘Ik, eh... ik moet naar school.’

‘Jij moest naar trainen!’ schreeuwt vader.

‘Ik heb toch gezegd dat ik niet meer wil zwemmen,’ zegt Sven.

Zijn vader kijkt hem dreigend aan. ‘Dus jij denkt door te kunnen gaan met dat jennen? Dat leer ik je wel af.’

‘Niet doen, papa!’ roept Sven. Maar hij heeft de eerste klap al te pakken.

‘Je wilt me toch kwaad zien? Nou, dat kan.’

Sven probeert de klappen te ontwijken, maar dat maakt zijn vader nog kwaaiër. Hij grijpt Sven vast en kwakt hem tegen de muur.

Sven valt met zijn achterhoofd tegen een muurhaak.

Maar zijn vader is nog niet uitgeraasd. ‘Stuk ongeluk dat je bent. Ik breek allebei je benen, dan kun je nooit meer zwemmen.’

Svens hoofd doet zo’n pijn dat hij de rest van de klappen niet voelt.

Als zijn vader eindelijk wegloopt, gaat Sven met zijn hand langs zijn achterhoofd. Er zit bloed. Hij gaat de trap op en loopt de badkamer in.

‘Laat zien, jongen.’ Svens moeder staat achter hem. ‘Gelukkig hoeft het niet gehecht.’ Ze maakt een punt van de handdoek nat en dept de wond. ‘Waarom daag je je vader ook altijd zo uit?’

‘Ik wil niet meer zwemmen.’ Sven pakt het glas water dat zijn moeder hem voorhoudt en neemt een slok.

‘En je broer dan?’

‘Voor Lennart is het heel anders, die kickt er zelf ook op en hij heeft talent.’

‘Anna!’ wordt er geroepen.

Sven kijkt naar zijn moeder. Ze begint met haar ogen te knippen. Dat doet ze altijd als ze bang wordt.

‘Anna!’

‘Ga maar gauw naar school.’ Zijn moeder gaat snel naar beneden. Sven kijkt in de spiegel. Nog een geluk dat die wond op zijn achterhoofd zit. Hij kamt zijn haar eroverheen. Was hij maar zoals Lennart. Die vindt alles leuk wat zijn vader voorstelt. Het overlevingskamp, de scouting, zwemmen...

Sven is anders. Met een pijnlijk gezicht wrijft hij over zijn hoofd. Hij kan maar beter een paar aspirientjes nemen.

‘Nou nou,’ zegt Bart als Sven komt aanrijden. ‘Als je met zo’n kwaaië kop naar Roosmarijn kijkt, denkt ze dat je haar wilt killen, in plaats van zoenen.’

Sven lacht, maar niet van harte. Waarom duurt het zo lang voordat die aspirientjes werken? Hij probeert wat vrolijker te kijken. Zijn vrienden hoeven niet te merken dat hij barst van de koppijn.

‘Echt fit zie je er niet uit,’ zegt Bart. ‘Je hebt zeker de hele nacht aan Roosmarijn gedacht? Hoe ga je het trouwens aanpakken?’ ‘Ik ren het schoolplein op en dan begin ik haar heftig te zoenen.’ Sven moet nu toch wel lachen. ‘Nee Bart, ik bouw het langzaam op. Vandaag móét ik iets tegen haar zeggen, dat heb ik me voor- genomen.’

‘Nou, dat schiet lekker op. Hallo...’ fluistert Bart. ‘Dan heb je iets gezegd. En morgen moet je twee woorden zeggen. Hallo, Roosma- rijn... Waarom vraag je niet gewoon of ze mee naar de bios gaat?’ ‘Ik doe het op mijn manier,’ zegt Sven.

Bart zucht. ‘Ik hoor het al. Dan heb ik allang kleinkinderen en loop jij nog steeds achter Roosmarijn aan. Tegen die tijd ben je misschien eindelijk zover dat je drie zinnen tegen haar durft te zeggen.’

Lachend rijden ze het schoolplein op.

‘Hé, daar heb je Hakim al,’ zegt Bart als ze hun fiets hebben weg- gezet. ‘Wat ben jij vroeg, ben je soms uit je bed gevallen?’

Arnout komt er ook bij staan. ‘Hij heet geen Hakim, maar Dieke.’ ‘Hij heet Lotte.’ Hakim wijst naar Arnout. ‘En ik ben helemaal gek van paarden,’ zegt hij met een hoog stemmetje.

‘En ik zit op ballet.’ Arnout draait op zijn tenen alsof hij op spit- zen loopt.

‘Nou ja, wat is dit nu weer?’ Bart en Sven schieten in de lach.

‘Onze nieuwste versiertruc.’ Arnout kijkt Hakim aan. ‘Mogen ze het weten?’ Als Hakim knikt, begint hij trots te vertellen. ‘Wij gaan vanmiddag chatten en dan doen we net of we twee meiden zijn.’

‘Oh, vandaar die namen.’

‘Ja,’ zegt Arnout met een zoet stemmetje. ‘Wij zijn Dieke en Lotte en we zoeken twee vriendinnen.’

‘En dat gaat lukken,’ roept Hakim.

‘Als we beethebben en die meiden hebben een paar keer met ons gechat, dan maken we een afspraakje. Slim, hè?’ zegt Arnout.

‘Reuze slim,’ zegt Sven. ‘Hoe denk je dat die meiden reageren als ze ineens twee jongens zien staan. Die worden woedend.’

‘Niks woedend. Verrast zul je bedoelen. Wie valt er nou niet op twee van die aantrekkelijke boys.’

Sven krijgt op slag een inval voor een superplan. Maar dat bespreekt hij straks wel als hij alleen is met Bart. Zo te zien heeft Bart ook zin om een grap met hun vrienden uit te halen.

‘Hebben jullie het gehoord?’ vraagt Halima.

‘Wat? Is de school opgeheven of zo?’

‘Nee, onze flitsende wiskundeleraar heeft verkering.’

‘Hoe weet je dat?’ De jongens kijken haar aan.

‘Van Roosmarijn. Die heeft ze gisteren betrappt in het park. Ze zagen er smoorverliefd uit.’

Nu komt Roosmarijn er ook bij staan. ‘Ja, ik reed door het park en toen zaten ze samen op een bankje. Hij had een arm om haar heen.’

‘Hoe zag ze eruit?’ Iedereen is nieuwsgierig.

‘Ze heeft lang rood haar. Ze zag er heel gaaf uit, net zo gaaf als Bob zelf.’

‘Daar gaan we hem mee pesten,’ zegt Bart.

‘Bob is toch zo gek op Frankrijk? Wat is rood in het Frans?’ vraagt Sven.

Roosmarijn draait zich naar hem om. ‘Rouge.’

‘Wat?’ Van schrik verstaat Sven haar niet.

‘Rouge,’ herhaalt Roosmarijn.

‘Je wordt nu zelf erg rouge,’ fluistert Bart.

‘Hou op.’ Sven voelt dat hij een kop als vuur krijgt.

‘Maar je hebt wel iets tegen haar gezegd. Gefeliciteerd,’ fluistert Bart. ‘Heel dapper van je, Feije.’

‘Zo.’ Bob kijkt de klas rond. ‘Ik mis nog iemand.’

‘Ja, we snappen dat jij iemand mist,’ zegt Arnout plagerig.

Emma begint te fluiten. ‘Na schooltijd mag je weer naar haar toe.’

‘Dat moet je kunnen redden,’ zegt Bart. ‘Gewoon rustig blijven, dan is het zo om.’

‘En vooral geen so geven,’ roept Halima.

‘Nee, dat is het laatste wat je moet doen,’ zegt Sven. ‘Dan heb je kans dat je flipt.’

‘Aha.’ Bob wrijft in zijn handen. ‘Jullie willen van je so af. Dat kan, maar jullie weten welk prijskaartje daaraan hangt, hè?’

‘Oh!’ roept iedereen verontwaardigd.

‘Ja,’ zegt Bob. ‘Gisteren heeft 2A er honderd euro voor moeten neerleggen. Maar ik zal jullie matsen omdat jullie mijn voorbeeldklas zijn. Voor vijfenzeventig euro stel ik het een week uit.’

‘Jij durft...’ roepen ze.

‘Waar denken jullie dat ik anders mijn surfplank van heb betaald?’ vraagt Bob. ‘Oké, vijftig euro en jullie zijn ervan af.’

‘Als ze dat hoort, maakt ze het meteen uit,’ waarschuwt Arnout. ‘Wie?’ vraagt Bob.

‘Rouge... jajaja.’

‘Rouge cheveux,’ zegt Bart.

‘Wel apart,’ zegt Sven. ‘Je hebt een goeie smaak. Maar het is niet netjes om zo heftig op een bankje te zoenen.’

Ineens begint er bij hun leraar iets te dagen. ‘Ik weet het al. Jullie hebben het over Marjolein.’

‘Marjolein zoent heel fijn,’ zegt Bart.

‘Maar toen ze in je lip beet, deed het pijn,’ rijmt Arnout erachteraan.

‘Jongens,’ Bob schudt zijn hoofd, ‘het spijt me voor jullie, maar jullie vergissen je.’

‘Jaja, je was zeker niet in het park. Nee, we hebben je dubbelganger gezien, nou goed?’

‘Ik zat wel op het bankje met Marjolein,’ geeft Bob toe. ‘Maar er is niks romantisch tussen ons.’

‘Je had anders wel een arm om haar heen,’ zegt Roosmarijn. ‘Ik zag het zelf.’

‘Mag ik misschien nog een arm om mijn eigen zus heen slaan?’ vraagt Bob.

‘Wat? Was het je zus?’

‘Ja,’ lacht Bob. ‘Helaas, weer geen roddel voor de schoolkrant. Ik ben niet verliefd.’

Iedereen kijkt Roosmarijn verwijtend aan.

‘Roosmarijn heeft weer eens iets bedacht jongens,’ zegt Bart. ‘We hadden het kunnen weten.’

‘Het lijkt me het beste dat we nu aan ons so gaan.’ Bob pakt de blaadjes.

‘Ik weet niks meer, hoor,’ zegt Bart. ‘Ik ben helemaal van slag. We dachten dat je eindelijk iemand had. Maar nee, weer niet.’

‘We zitten al steeds in de zorgen dat je niemand kunt krijgen,’ zegt Charlotte.

‘Dat is ook een groot probleem,’ zegt Bob. ‘Mijn moeder heeft laatst een contactadvertentie voor me gezet. Er was heel veel belangstelling. Maar toen ze me zagen, gingen ze er snel vandoor. Weten jullie niemand voor me? Ik hou dit eenzame leven niet langer vol...’ Ze moeten allemaal om Bob lachen. Niet één leraar durft zo gek te doen.

‘Ik weet iemand voor je,’ zegt Bart. ‘Ze is heel knap.’

‘Echt waar?’ vraagt Bob.

‘Ja,’ zegt Bart. ‘Ik wil wel iets voor je regelen, maar dat gaat niet zomaar. Dan geen so natuurlijk.’

‘Deal.’ Bob bergt de blaadjes op.

‘Tof! Tof!’ De hele klas begint te klappen.

Terwijl Bob een som op het bord schrijft, kijkt Sven naar Roosmarijn. Hij ziet duidelijk dat ze zich schaamt voor haar vergissing. Nu heeft hij een goeie reden om straks een praatje met haar te maken. Sven denkt na over wat hij zal zeggen en let niet meer op wat er in de klas gebeurt.

‘Nog één som,’ zegt Bob als iedereen begint te kreunen. En hij schrijft hem op.

‘Sven?’ vraagt Bob. ‘Weet jij het al?’

‘Nee.’ Sven weet nog steeds niet wat hij tegen Roosmarijn zal zeggen. Hij voelt zich betrappt. ‘Ik, eh... Sorry, ik dacht aan iets anders.’

‘Oh, dat is spannend. Dan willen wij wel weten waaraan je dacht,’ plaagt Bob.

Sven wordt vuurrood. ‘Sorry, dat is privé.’ Hij is blij dat de bel gaat. In de gang valt iedereen Roosmarijn aan. ‘Hoe kwam je nou aan die onzin? Je hebt ons allemaal voor paal gezet.’

‘Ik kon toch ook niet weten dat het zijn zus was.’

‘Nee,’ zegt Sven. ‘Hoe kon zij dat nou weten?’

Sven schrikt er zelf van dat hij voor Roosmarijn opkomt. Het helpt wel. Ze laten haar allemaal met rust.

‘Bedankt,’ zegt Roosmarijn.

Sven heeft het gevoel of hij droomt. Roosmarijn heeft iets tegen hem gezegd!

‘En?’ vraagt Bart als hij buiten komt. ‘Is de verkering aan?’

‘Ze heeft iets tegen me gezegd.’ Sven straalt.

‘Ik dacht dat jij iets tegen haar zou zeggen,’ lacht Bart.

Sven kijkt zijn vriend aan. Dat is waar ook. Wat is hij toch een oen. Waarom heeft hij niks teruggezegd? Wat zal Roosmarijn daarvan denken. Nou, de eerste misser heeft hij al gemaakt.

2

Sven leest zijn scenario over. Het is wel erg somber geworden! Als hij dit verfilmt, zit iedereen te huilen. Zijn verhalen waren meestal juist grappig. Het zal wel door zijn stemming komen. Emiel uit zijn verhaal houdt het thuis niet meer uit en loopt weg. Eigenlijk heeft hij over zichzelf geschreven. Is dat zo? Sven schrikt. Wil hij dat zelf soms ook? Hij zet die gedachte meteen van zich af. Zo erg is het niet met hem. Zijn vader is kwaad op hem omdat hij met zwemmen is gestopt. Nou en? Zijn vader is altijd kwaad op hem als Sven niet doet wat hij wil. Om een beetje ruzie hoeft je toch niet weg te lopen?

Opnieuw leest hij het over. Hij krijgt een naar gevoel in zijn maag. Wat een rotsscenario. Hup, in de prullenbak ermee! Als hij zich iedere ochtend zo van streek gaat maken, kan hij beter weer gaan zwemmen. Hij mag wel oppassen met dat zware gedoe. Bart noemde hem van de week al een keer een zombie. Het was zogenaamd een grapje, maar Sven weet best dat Bart het meende.

De laatste weken is hij niet erg gezellig. Hij moet zichzelf een beetje oppeppen anders gaan zijn vrienden echt van hem balen. Hij kan beter iets vrolijks schrijven. Bijvoorbeeld over een jongen die verliefd is en indruk op Roosmarijn – eh... Sven herstelt zich ...op een meisje wil maken. Dat is meteen een goeie oefening. Tot nu toe is het hem nog niet gelukt om Roosmarijns aandacht te trekken. Maar daar komt nu verandering in. Hij doet vandaag zijn flitsende trui aan. Hij heeft er weken werkjes bij zijn oma voor moeten doen, maar nu heeft hij hem dan toch.

Sven doet zijn klerenkast open, maar zijn nieuwe trui ziet hij niet. Dat kan toch niet. Opnieuw glijden zijn ogen langs de rij kleren, maar de trui hangt er niet tussen. Heeft hij hem met zijn duffe kop soms ergens anders neergelegd? Hij denkt na, maar hij weet zeker dat hij de trui in de kast heeft gehangen. Hij haalt al zijn kleren eruit. Sven begrijpt er niks van. Zou Lennart hem soms hebben gepikt? Hij heeft nog zo gezegd dat hij eraf moest blijven. Maar

van Lennart kun je alles verwachten. Sven loopt de kamer van zijn broer in, maar in Lennarts kast hangt de trui ook niet. Dat zegt nog niks. Lennart is heel goed in het verstoppertje van andermans spullen. Waar vond hij laatst ook alweer zijn Nikes? Oh ja, onder het bed. Als Sven bukt ziet hij zijn trui liggen. Lennart heeft hem dus toch verstopt. Sven snapt niet wat daar nou lollig aan is. Hij gaat terug naar zijn kamer en trekt de trui aan.

Trots gaat hij voor de spiegel staan, maar dan schrikt hij. Aan de voorkant van zijn trui zit een grote bruine vlek. Als hij de trui uittrekt ziet hij dat het een chocoladevlek is. Hoe komt die daar nou op? Als Lennart hem had gedragen was het hem heus wel opgevallen.

Ineens herinnert hij zich dat Timo uit Lennarts klas een feest had. Dus daarom stonden die twee zo stiekem te smoezen toen hij boven kwam. Lennart heeft zijn trui aan Timo uitgeleend. Dat doet hij wel vaker. Omdat hij altijd moet zwemmen heeft hij nooit tijd voor zijn vrienden. Ze zijn allemaal afgehaakt, op Timo na. Maar die vertrouwt Sven helemaal niet. Hij denkt dat Timo alleen maar met Lennart omgaat omdat hij af en toe iets van hem krijgt. Lennart koopt de vriendschap gewoon af. Maar het moet hem zelf niks kosten. Het zijn altijd Svens spullen waar hij zo royaal mee is. Een tijdje geleden miste Sven een cd en toen kwam hij erachter dat Lennart die aan Timo had gegeven. Het zou hem niks verbazen als Lennart deze trui ook wilde weggeven. Maar dat hoeft hij dus niet te proberen.

Sven kijkt naar zijn trui. Die vlek krijgt hij er niet zomaar uit. Waardeloos, hij wilde nog wel indruk maken op Roosmarijn. Dat begint goed.

Hij loopt de keuken in. Bart zei dat hij extra goed moest ontbijten, maar hij heeft meteen geen trek meer. Als je een meisje wilt versieren heb je krachtvoer nodig, zei Bart. Bart kan het weten. Die heeft al zo vaak verkering gehad.

Sven smeert net een boterham als hij buiten een auto hoort stoppen. Met de trui in zijn hand loopt hij de gang op. 'Lul!' valt hij tegen Lennart uit. 'Moet je zien wat je gedaan hebt. Er zit een vlek op mijn trui.'

‘Wat nou?’ zegt Lennart schijnheilig. ‘Je zei zelf dat ik je trui mocht lenen.’

‘Ik...?’ Sven wordt razend. ‘Dat heb ik nooit gezegd! Ik heb hem zelf nog niet eens aangehad.’

‘Laat die vlek eens zien?’ Svens moeder pakt de trui. ‘Zo erg is het niet, die was ik er wel uit. Over een paar dagen kun je hem weer aan.’

‘Daar heb ik wat aan,’ zegt Sven. ‘Ik heb hem nu nodig.’

‘Hou eens op met dat gezeur over die trui,’ zegt zijn vader. ‘Lennart heeft net gezwommen. Wil je daar even rekening mee houden?’

‘Ik wil niet dat je ooit nog aan mijn trui komt,’ zegt Sven.

‘Dat hoeft ook niet. Zeg maar wat die trui kost.’

‘Zeventig euro,’ zegt Sven.

Svens vader doet zijn portefeuille open. ‘Hier Lennart, koop jij ook maar zo’n trui, dan heb je je broer niet meer nodig.’ En hij geeft Lennart het geld.

‘Dat is niet eerlijk,’ zegt Sven. ‘Ik moest hem zelf betalen en Lennart krijgt hem zomaar.’

‘Niet zomaar, ik ben trots op mijn jongen.’ Vader geeft Lennart een schouderklopje. ‘Vijfentwintig meter vlinderslag in een recordtijd. En dan te bedenken dat zo’n fijne knul zo’n lamzak van een broer heeft die nog te beroerd is om ’s morgens zijn bed uit te komen.’

Nu wordt Sven kwaad. Omdat hij niet precies doet wat zijn vader wil, is hij nog geen lamzak. Hij wil voor zichzelf opkomen, maar als hij de woede in zijn vaders ogen ziet, houdt hij zijn mond. Hij heeft geen zin in nog meer blauwe plekken.

Sven is nog steeds uit zijn humeur als hij op school komt. Bart kletst honderduit, maar hij zegt nauwelijks iets terug. Dat gedoe met de trui zit hem niet lekker. Hij weet best dat zijn vader Lennart altijd voortrekt, maar dit gaat toch echt te ver. Lennart pikt zijn trui en wordt daar nog voor beloond ook.

‘Blijf je de hele dag zo gezellig?’ vraagt Bart.

Wacht even, denkt Sven. Nu moet ik oppassen, anders krijgt Bart echt genoeg van me. Hij wil iets leuks zeggen, maar wat?

‘Hoe zou het met Dieke en Lotte zijn?’ vraagt hij.

‘Dat horen we vanmiddag,’ lacht Bart.

Sven wordt wat vrolijker als hij aan hun plan denkt. Hij hoopt dat het lukt. Soms is het superdruk in de chatbox en dan is het lastig om Dieke en Lotte te pakken te krijgen. Ze weten in elk geval hoe laat Hakim en Arnout gaan chatten. En die gaan vast op hun bericht in. Bart heet zogenaamd Melissa. Ze weten dat Arnout dat een supersexy naam vindt. Hakim wordt helemaal gek van Jamilla, maar ze willen niet beide namen gebruiken, dat valt te veel op.

‘Weet je hoe ik ga heten?’ vraagt Sven.

‘Ssst...’ Bart wijst naar Arnout en Hakim die eraan komen.

‘Gaan jullie vanmiddag nog chatten?’ vraagt Bart.

‘Nou en of! Jullie komen toch ook? Dan gaan we met zijn vieren naar de chatbox, dat wordt lachen.’

Hier gaat even iets mis, denkt Sven. Dit moeten we natuurlijk niet hebben. ‘Ik, eh... sorry, ik kan vanmiddag niet.’

‘Ik ook niet,’ zegt Bart. ‘Ik moet een boodschap doen voor mijn moeder.’

‘Nou, dan stellen we het toch uit tot morgen?’ zegt Hakim.

Nee, hè? Daar schieten ze dus niks mee op.

‘Gaan jullie nou maar gewoon samen chatten,’ zegt Bart. ‘Het was jullie plan. Ik weet niet eens of ik er zo’n zin in heb.’

‘Van mij hoeft het eigenlijk ook niet,’ zegt Sven.

‘Nou ja!’ Arnout en Hakim kijken hun vrienden stomverbaasd aan. ‘Lekker chagrijnig, zeg. Nou, graag of niet, zou ik zeggen. Met zijn tweetjes is ook leuk.’

Sven kijkt Bart aan. Ze moeten wel weten welke chatbox ze nemen. Er zijn er zoveel.

‘Jullie gaan toch niet naar die sexbox, hè?’ vraagt Bart.

‘Nee...’ Hakim moet lachen. ‘Dieke en Lotte zijn heel brave meisjes, die doen zoiets niet. Ze chatten in Plaza.’

Sven steekt zijn duim naar Bart op. ‘Bedankt, jongens,’ fluisteren ze. ‘Dat wilden we even weten.’ En ze lopen de school in.

Roosmarijn zit in de aula. Ze is zogenaamd haar gymspullen vergeten. Voor straf moet ze na het laatste uur terugkomen. Maar dat heeft ze er wel voor over. Ze moet haar Franse proefwerk leren.

Gisteravond kwam het er niet van. Dat had ze ook wel kunnen weten. Zo gaat het altijd als ze met Halima huiswerk gaat maken. Even een stukje van de film zien, alleen een beginnetje, zeiden ze tegen elkaar. En toen was de film zo spannend dat ze hem toch maar hebben afgekeken. Halima is vanochtend om vijf uur aan haar proefwerk begonnen. Dat was Roosmarijn ook van plan, maar stom genoeg is ze door de wekker heen geslapen.

Gelukkig is het stil in de aula. Roosmarijn vindt het alleen koud. Ze denkt erover om haar jas aan te trekken. Het is haar eigen schuld. Ze heeft een heel kort truitje aan. Er komt een flink stuk buik bloot. Haar moeder zei vanochtend nog dat het veel te zomers was, maar ze wilde natuurlijk niet luisteren. Ze voelt zich gewoon heel mooi in dit truitje. Als ze dat tegen Halima zou zeggen, neemt die haar in de maling. Halima vindt haar altijd mooi, wat ze ook aanheeft. Roosmarijn vindt zelf eigenlijk ook wel dat ze geboft heeft met haar uiterlijk. Ze wil later filmster worden. Na haar eindexamen gaat ze naar de toneelschool. Maar zover is het nog niet, eerst moet ze dat stomme Franse proefwerk leren. Ze slaat haar schrift open en begint.

‘Ach, hebben ze je helemaal alleen gelaten?’

Roosmarijn schrikt op. Bob staat naast haar. Ze heeft haar leraar wiskunde niet eens horen binnenkomen.

Roosmarijn lacht. ‘Zo eenzaam ben ik niet, ik zit mijn Frans te leren.’

Bob wil doorlopen, maar dan draait hij zich om. ‘Nu ik je toch spreek, Roosmarijn, je hebt je proefwerk niet goed gemaakt.’

Roosmarijn zucht. ‘Ik heb er uren op gezwoegd. Vorige week ben ik er al aan begonnen. Ik dacht dat het goed was gegaan.’

‘Je snapt het nog niet helemaal. Weet je wat, kom maar even mee, dan leg ik het je uit. Ik heb toch een tussenuur.’

Roosmarijn kijkt naar de Franse woordjes. Ze kent ze al best goed. In elk geval goed genoeg voor een zes. Ze staat op en loopt met haar leraar mee. Als ze het lokaal binnenkomt, gaat ze uit gewoonte op haar eigen plaats zitten.

‘Waar heb ik je proefwerk?’ Bob zoekt tussen een stapel blaadjes.

‘Aha, hier is het.’ Hij gaat op de plaats van Halima zitten. ‘Dus je

zag mij in het park?’ zegt hij dan. ‘Waarom ben je niet naar me toe gekomen?’

‘Ik dacht dat je met je vriendin was, dan ga ik je toch niet storen.’

‘Ik maakte een wandeling met mijn zus.’ Bob kijkt Roosmarijn aan. ‘Met jou zou ik ook wel eens een wandelingetje willen maken.’

Roosmarijn voelt dat ze rood wordt. Ze krijgt het benauwd onder zijn blik. Ze mag Bob graag, maar hij moet niet zo naar haar kijken. Bob strijkt met zijn vinger over haar wang. ‘Met je mooie gezichtje.’ Hij wijst naar het figuur op Roosmarijns proefwerk. ‘Hier heb je niks ingevuld. Waar loopt volgens jou de lijn die b snijdt?’

‘Ik weet het niet.’ Bob zit zo dicht tegen haar aan dat ze niet meer kan denken.

‘Nou?’

Roosmarijn haalt haar schouders op.

Bob schudt zijn hoofd en pakt Roosmarijns hand. ‘Hier loopt de lijn.’ Hij laat haar vinger over het papier glijden. ‘Nu wil je natuurlijk weten waarom, hè?’

Laat mijn hand los, denkt Roosmarijn. Ik wil helemaal niks meer weten. Ik wil weg, nu. Maar ze durft niet op te staan. Ze kijkt naar de deur, in de hoop dat er iemand binnenkomt.

Zodra Bob haar hand loslaat, legt ze hem op haar schoot. Dan kan Bob er tenminste niet meer bij.

‘Luister.’ En Bob legt Roosmarijn de som uit.

Roosmarijn probeert zich te concentreren, maar ineens ziet ze dat Bob niet in zijn boek kijkt, maar naar haar buik. De vlammen slaan haar uit. Ze zou haar hand er wel voor willen houden, maar ze doet helemaal niks. Ze durft niet eens meer te ademen. Onafgebroken kijkt ze naar de ogen van Bob die naar haar buik gluren. En dan springt ze op.

‘Wat is er?’ vraagt Bob.

‘Ik, eh...’ Roosmarijn zoekt naar woorden. ‘Ik ga weg, ik snap het toch niet en ik moet mijn Frans nog leren.’

Voordat Bob iets kan zeggen, pakt ze haar spullen en rent de klas uit. Weg hier! Dat is haar enige gedachte. Ze heeft het gevoel dat ze stikt.

Buiten haalt Roosmarijn diep adem. Ze voelt haar hart bonzen. Hoe kan Bob zoiets doen? Ze loopt over het schoolplein heen en weer. Als ze wat rustiger wordt, voelt ze pas hoe koud ze is. Ze gaat naar binnen om haar jas te halen, maar als ze voetstappen op de trap hoort, draait ze zich snel om.

Eenmaal buiten begrijpt ze er niks meer van. Waarom pakte ze niet gewoon haar jas? Ze hoeft toch niet bang voor Bob te zijn? Wat deed hij nou helemaal? Weer ziet ze voor zich hoe Bob naar haar keek. Het benauwde gevoel komt meteen terug. Waarom heeft ze dit? Waarschijnlijk heeft Bob het helemaal niet zo bedoeld. Het is toch vreemd dat ze ineens slecht over hem denkt. Toch durft ze de school niet in. Ze wacht tot de bel gaat en gaat dan pas naar binnen.

Halima hangt een verhaal over gym op, maar Roosmarijn reageert er niet op.

‘Hoe vind je dat nou?’ vraagt Halima. ‘Die Kooiker is toch een tiran om ons zoveel rondjes te laten rennen?’

‘Eh... wat...’ Roosmarijn kijkt haar vriendin verward aan. ‘Heb jij dat ook wel eens, dat iemand je aanraakt en dat je een heel benauwd gevoel krijgt?’

‘Het ligt eraan wie het is.’ Halima wijst lachend naar een jongen uit de derde. ‘Van Eelco zou ik het wel willen.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zegt Roosmarijn. ‘Maar van een leraar?’

‘Een leraar... Heeft Klefkees aan je gezeten?’ Halima stuift op. ‘Ik heb het toch steeds gezegd. Ik vind het zo’n vies ventje. Altijd dat geslijm van hem, bah, de kwijlebabbel! Dat pik je niet, hoor.’

‘Het was Van Swieten niet.’

‘Oh nee, wie dan wel?’

‘Bob.’

‘Bob?’ Halima’s mond valt open. ‘Wat deed hij dan?’

‘Hij legde me een som uit,’ zegt Roosmarijn. ‘En toen hield hij de hele tijd mijn hand vast.’

‘Nou en?’ zegt Halima. ‘Dat bedoelt hij alleen maar aardig.’

‘Ik weet het niet. Hij zei ook dat hij wel een wandelingetje met me wilde maken.’

‘Daar meent hij niks van. Je kent Bob toch?’

Roosmarijn knikt. ‘Maar hij keek er zo raar bij. Gadver!’ Als ze eraan denkt, krijgt ze weer de kriebels.

‘Ach Roos, wat haal je je nou in je hoofd? Moet je zien, ik pak nu ook jouw hand. Dat is toch heel normaal? Als een wildvreemd iemand dat nou doet, maar Bob... Hij is onze leraar.’

Roosmarijn zucht. ‘Je hebt gelijk. Ik stel me aan.’ En ze gooit geld in de automaat en haalt er een Mars uit.